

ת"פ 36388/10/14 - אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות נגד גני דל וינו הפקות (1998) בע"מ, יצחק ברינג

בית משפט השלום בפתח תקווה

02 מאי 2016

ת"פ 36388-10-14 אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות
מרכז מדור תביעות נ' גני דל וינו הפקות (1998) בע"מ ואח'

לפני כבוד השופטת מירב כפיר
המאשימה
אגף מס הכנסה ומיסוי מקרקעין - חקירות מרכז מדור תביעות

נגד
הנאשמים
1. גני דל וינו הפקות (1998) בע"מ
2. יצחק ברינג

נוכחים:

בא כוח המאשימה, עו"ד נאוה הס והמתמחה, גב' ליטל נאווי בא כוח נאשמים עו"ד תמים שהאב

הנאשם 2 בעצמו

[פרוטוקול הושמט]

מז דין

1. הנאשמים הורשעו, לאחר ניהול הוכחות עד תום, בשתי עבירות של אי הגשת דוחות במועד לשנות
המס 2010-2011 וזאת בלי סיבה מספקת. עבירות לפי סעיף 216(4) לפקודת מס הכנסה בקשר עם
סעיפים 117 ו-224 לפקודה.

עמוד 1

טענות הצדדים

2. המאשימה עותרת להשית על הנאשם מאסר בפועל, קנס כספי מכביד, מאסר על תנאי והתחייבות. ביחס לנאשמת, המצויה בהליכי פירוק, עותרת המאשימה להשית עליה קנס סמלי.

לטענת המאשימה מתחם ההולם לכל עבירה נע בין מאסר בפועל לתקופה של 4 חודשים לתקופה של 8 חודשים וקנס כספי שנע בין 8,500 ₪ ל-29,300 ₪.

בטיעוניה הדגישה המאשימה כי הגשת דוחות כספיים במועד מהווה בסיס למערכת מס מסודרת המושתתת על דווח אמין, כאשר התנהגות הנאשמים מונעת את בחינת חבות המס ופוגעת בעקרון השוויון של כלל האזרחים הנושאים בתשלומי המס.

עוד הדגישה המאשימה את העובדה שהנאשם לא הודה, לא לקח אחריות למעשיו, לא הסיר את המחדלים, לא הגיע להסדר עם רשויות המס ולא ניסה לעשות כן ואף לא הביע חרטה.

עוד ציינה המאשימה כי מדובר במחזורים גבוהים לשנת 2010 מדובר לכל הפחות במחזור בסך של כשמונה מיליון ₪ ובשנת 2011 במחזור מכירות של כ-2.7 מיליון ₪.

המאשימה הפנתה גם לרישום הפלילי של הנאשם הכולל עבירות אלימות.

3. מרבית טיעוניה של ב"כ הנאשם היוו מעין ערעור על הקביעות העובדתיות והמשפטיות בהכרעת הדין. ב"כ הנאשם חזר וטען כי הנאשם לא יכול להגיש את הדוחות כי אין לו ספרים וכן טען כי הקביעה בהליך ע"פ 49294-06-13 דורון רז נ' מדינת ישראל אינה רלוונטית למקרה דנן שכן שם דובר בנישום עצמאי, בעוד שבעניינינו מדובר בחברה ולטענתו חברה אינה יכולה להגיש דוחות משוערים וחייבת להגיש דוחות מבוקרים.

ב"כ הנאשם הפנה להליך אחר (מבלי להתייחס למהות ההליך) בו בהליך אזרחי חויבה המנהלת הקודמת באופן אישי בחובות החברה.

עוד טען ב"כ הנאשם כי המחזורים האמורים בכתב האישום מבוססים על נתונים שסיפקה המנהלת הקודמת ולא ניתן להתבסס עליהם וכן התייחס לכך שבמחזורים האמורים אין ביטוי להוצאות וכי לנאשם יש השקעה קודמת של 11 מיליון ₪ בחברה והוא אינו יכול להשתמש בה.

4. ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה ביחס לענישה של מאסר בפועל ופסה"ד בעניין אודיז, אליו התייחסה ב"כ המאשימה, אינה מתאימה למקרה דנן, אלא לעבירות פשע.

5. עוד טען ב"כ הנאשם כי יש להתייחס לעבירות בהן הורשע הנאשם כעבירה אחת ולא כשתי עבירות נפרדות וזאת משום שיש אפשרות מבחינת הנחיות במס הכנסה להגיש דוח מאוחד לאותן שנים וזאת כאשר הפעילות בשנה השנייה הינה מצומצמת.

6. ב"כ הנאשם ביקש ליתן משקל לכך שהנאשם לא היה מנהל החברות בתקופת ההנאה מהדוח דהיינו בשנים 2010 ו-2011 וכן ביקש לקחת בחשבון כי מדובר בנאשם שאיבד את בנו בשנת 2010 וכי הוא חולה במחלות סוכרת ודיכאון. כל זאת ללא אסמכתאות רפואיות.

7. לטענת ב"כ הנאשם המתחם ההולם בגין העבירה שבוצעה הינו מאסר על תנאי וקנס סמלי בלבד.

8. הנאשם הגיש במעמד הטיעונים לעונש מכתב ממנו עולה כי לטענתו הוא לא יכול להגיש את הדוחות והוא עדיין לא יכול לעשות כן כיוון שאין בידיו את החומר הנדרש.

דין והכרעה

האם מדובר באירוע אחד או אירועים שונים?

9. השאלה הראשונה הניצבת בפני ביהמ"ש נוכח תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") הינה האם יש לראות בעבירות נשוא כתב האישום כאירוע אחד או מספר אירועים.

10. בפסיקה נקבע כי כל עבירת מס הינה אירוע העומד בפני עצמו ומתבצע בזמן נתון, ואין בדמיון בין הפעולות המתבצעות בכל עבירה ועבירה בכדי לגרום לפעולות נפרדות אלו להפוך לכדי מקשה אחת (רע"פ 5953/08 עתאמלה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (22.10.08)).

11. אשר לטענת ב"כ הנאשם כי יש להתייחס לעבירות כאל אירוע אחד בשל היכולת להגיש דוח אחד ביחס לשתי שנות מס, הרי שטענה זו נטענה בעלמא ואף הוכח ההיפך מכך.

12. במהלך הטיעונים לעונש העיד מר אבישי אלג'ם רכז החברות בפקיד שומה פ"ת. מעדותו של מר אלג'ם עולה כי לא מדובר באפשרות מלכתחילה להגשת דוח משותף לשנתיים אלא רק בנסיבות מיוחדות, ולאחר שיתקבל לכך אישור פקיד השומה. מר אלג'ם העיד כי לא מדובר בחלטה של רואה החשבון המגיש את הדוח.

מר אלג'ם ביסס את קביעותיו על הוראת ביצוע 27/91 ביחס לאיחוד שנות מס ממנה עולה כי ככלל יש להימנע מהיענות לבקשות לאיחוד שנות מס.

עוד עולה כי לרכזי חוליות החברות יש סמכות לאשר איחוד הגשת הדוחות בתנאים מצטברים ובין היתר בכך שפעילות החברה הסתיימה ושהגשת הדוח המאוחד תהא במועד הקבוע להגשת הדוח לשנה שקדמה לחיסול הפעילות.

מר אלג'ם אף העיד כי אם החברה לא נסגרה בפועל אלא הועברה פעילותה לחברה אחרת הרי שיתכן ומדובר בהעברת פעילות למראית עין ואזי לא תאושר הגשת דוחות מאוחדת.

13. בעניינינו לא הוגשו הדוחות מבעוד מועד (ואף בכלל) ולא הוגשה כל בקשה לפקיד השומה לאשר הגשה מאוחדת של הדוחות. לא ניתנה גם לפקיד השומה האפשרות לבחון האם מדובר בדוחות שניתן לאחדם אם לאו והאם מדובר בהעברת הפעילות לחברה אחרת, למראית עין בלבד.

14. בנסיבות אלה הטענה בדיעבד, כי ניתן היה להגיש דוח מאוחד אינה מבוססת על דבר פרט להשערות ועל כן יש לדחותה.

15. הנה כי כן מדובר באי הגשת דוחות לגבי שנות מס נפרדות ואזי מדובר באירועים נפרדים ומשכך מתחם העונש ההולם יקבע בנפרד לכל אירוע. לאחר מכן ייגזר עונש לכל האירועים תוך התחשבות בריבוי העבירות.

קביעת מתחם העונש ההולם

16. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, על בית המשפט לבחון מהו העונש ההולם בנסיבות ביצוע העבירה המתוארת בכתב האישום, ובין היתר לבחון את העבירה שעבר הנאשם, הנסיבות שבהן נעברה העבירה, הפגיעה בערכים חברתיים מוגנים ומידת הפגיעה בהם, ומדיניות הענישה המקובלת.

17. העבירות בהן הורשעו הנאשמים הינן עבירות מס חמורות כאשר הערך החברתי הנפגע מביצוען הינו פגיעה במערכת תקינה של גביית המסים, אשר מושתתת על דווח אמין ובמועד. אי הגשת הדוחות מונעת את אפשרות בחינת המס של הנישומים ובמידת הצורך את חישובו וגבייתו. בנוסף פוגעת העבירה בערך השוויון בנשיאת נטל המס ובפעולה התקינה של הרשויות.

18. לענין חומרתן של העבירות והענישה הראויה נקבע בעניין ע"פ 977/13 משה אודיז נ' מדינת ישראל כי:

"בית משפט זה כבר קבע, לא אחת, כי עבירות המס מתאפיינות בחומרה יתרה נוכח פגיעתן הישירה- בקופה הציבורית, והעקיפה- בכיסו של כל אזרח, ולאור חתירתן תחת ערך השוויון בנשיאת נטל המס (רע"פ 4684/12 גחלי נ' מדינת ישראל (14.6.2012); רע"פ 3434/09 הרפז נ' מדינת ישראל (30.4.2009); רע"פ 10699/07 קובן נ' מדינת ישראל (20.1.2008)).

לאור הלכה זו הותוותה בפסיקה מדיניות הענישה, לפיה יש לגזור את דינם של עברייני המס תוך מתן הבכורה לשיקולי ההרתעה, ולהעדיף על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (רע"פ 674/13 ליטווק נ' מדינת ישראל (28.1.2013); רע"פ 9742/11 רייך נ' מדינת ישראל (20.2.2012); רע"פ 7310/10 חן נ' מדינת ישראל (3.11.2010)).

עוד נקבע, כי בגין עבירות אלו, אין להסתפק, ככלל, בהשתתפות עונש מאסר, אשר ירוצה בעבודות שירות, אלא יש למצות את הדין עם העבריינים באמצעות הטלת עונש מאסר בפועל, המלווה בקנס כספי (רע"פ 5358/12 שוקרון נ' מדינת ישראל (10.7.2012); רע"פ 8581/11 סטיון נ' מדינת ישראל (30.11.2011); רע"פ 3137/04 חג'ג' נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.4.2004)).

19. טיעונו של ב"כ הנאשם כי הפסיקה בעניין אודיז אינה רלוונטית להליך זה אלא לעבירות מסוג של פשע אינה מתיישבת עם עובדות ההליך שם. שכן בין היתר דובר על עבירות שעניינן אי הגשת דוחות במועד, עבירות על סעיף 216(4) לפקודה כדוגמת העבירות דנן.

גם הפסיקה אליה מפנה הקביעה בעניינו של אודיז עוסקת בעבירות לפי סעיפים 216(4) לפקודה בהן נגזרו עונשי מאסר בפועל (ראה לעניין זה רע"פ 3137/04 שלום חג'ג' נ' מדינת ישראל).

20. מבחינת מידת הפגיעה בערך המוגן הרי שנראה כי מדובר בפגיעה משמעותית הן משום שמחזורי המכירות הינם גבוהים והן משום שדוחות החברה לא הוגשו עד עתה ואזי לא ניתן לכמת את הנזק שנגרם לקופת המדינה.

21. בהקשר זה יאמר כי טענת הנאשם כי לא ניתן היה להגיש את הדוחות אף כדוחות משוערים ולא מבוקרים, מעבר להיותה טענה המנוגדת לקביעות בהכרעת הדין, הייתה טענה בעלמא ללא כל ביסוס משפטי. דווקא מהוראת הביצוע אליה הפנה ב"כ הנאשם לעניין הגשת הדוחות באופן מאוחד (הוראת

ביצוע (27/91) ניתן לראות כי במקרים מסוימים שיוגש דוח בלתי מבוקר תקבע הכנסה לפי מיטב השפיטה (סעיף 3.2 להוראת הביצוע). מכל מקום הנאשם לא עשה כל ניסיון אמיתי ולו על מנת להידבר עם רשויות המס לצורך הגשת דוחות משוערים ובאי הגשת הדוחות הוא נמנע ממתן אפשרות לרשות המיסים לקבוע את גובה המס ולגבותו.

22. לא מצאתי ממש בטיעון כי לא ניתן לייחס משמעות לגובה המחזורים אשר סופקו ע"י מנהלת החברה הקודמת. מדובר בדיווחים שעל בסיסם שולמו דוחות המע"מ של החברה. לא הוכח גם הטיעון כי לנאשם השקעת בעלים של כ-11 מיליון ₪ ומה משמעותה ביחס לדיווחי ההכנסות של החברה.

23. מעיון בפסיקה שהגישו הצדדים עולה כי הפסיקה שהציג ב"כ הנאשם רובה ככולה מתייחסת לנסיבות מקלות מעניינינו. במרבית המקרים המחדלים הוסרו ברובם אף אם לא במלואם טרם מתן גזר הדין. כמו כן, בכל המקרים מדובר בנאשמים שהודו ללא צורך בניהול הוכחות וקיבלו אחריות מלאה על העבירה. בנסיבות מעין אלה העונש שנגזר הוא מאסר צופה פני עתיד וקנס בצדו.

24. מעיון בפסיקה ביחס לנסיבות דומות עולה כי בעבירות אי הגשת דוחות במועד במקרים בהם לא הוסרו המחדלים, הרי שהענישה הינה של מאסר בפועל ועונשים נלווים:

בעפ"ג 20603-09-13 תפארת הבשר נ' אגף מס הכנסה דובר בנאשם שהורשע ע"פ הודאתו באי הגשת שני דוחות שנתיים לחברה שהוא היה מנהלה, המחדלים לא הוסרו בעת מתן גזר הדין ונגזרו עליו 9 חודשי מאסר בפועל המורכבים מ-6 חודשי מאסר בגין העבירות נשוא כתב האישום והפעלת מאסר על תנאי בחופף ובמצטבר של 6 חודשי מאסר. הנאשם הסיר את המחדלים לקראת מתן פסק הדין בערעור ועל כן ניתן לכך משקל והעונש קוצר ל-6 חודשי מאסר בפועל.

ברע"פ 3137/04 שלום חג' נ' מדינת ישראל הורשע הנאשם על פי הודאתו בעבירות של אי הגשת דוחות בהתאם לסעיף 216(4) לפקודה. בימ"ש השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל. ביהמ"ש המחוזי קיצר את תקופת המאסר ל-7 חודשי בלבד בהתחשב בכך שהדוחות הוגשו. הערעור לביהמ"ש העליון נדחה.

בעפ"פ 25493-0713 הדס ואח' נ' מדינת ישראל דובר בנאשמים שהורשעו בהתאם להודאתם בשתי עבירות של אי הגשת דוחות שנתיים במועד. באותן נסיבות מדובר היה בנאשם ששינס מותני ולמרות מצבו האישי הקשה השקיע מאמצים וזמן בשחזור החשבונאי ובהגשת הדוחות, אשר התבררו בדיעבד כמשוערים בלבד. יחד עם זאת בשל כך ובשל הודאת הנאשמים, ונסיבות אישיות משמעותיות נגזרו על הנאשם ארבעה חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות.

ברע"פ 6095/06 צדוק חיים לוי נ' מדינת ישראל הורשע הנאשם ע"פ הודאתו ב-4 עבירות של אי הגשת דוחות במועד לפי סעיפים 216(4) לפקודה, 4 עבירות של אחריות מנהלים ועבירה של אי קיום דרישה לפי סעיף 216(1) לפקודה. המחדלים לא הוסרו ובימ"ש השלום גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל. הערעור של הנאשם על חומרת העונש נדחה.

25. בנסיבות אלה ולאחר שעיינתי בפסיקה ביחס לעבירות בנסיבות דומות אני סבורה כי יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בנסיבות העבירה כנע בין מאסר על תנאי ברף התחתון (במקרים בהם המחדלים

הוסרו במלואם) ועד ל-8 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, בתוספת קנס כספי, לכל עבירה.

גזירת העונש המתאים לנאשם

26. בגזירת העונש בגדרי המתחם יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעי' 40א' לחוק העונשין).

27. הנאשם לא הסיר את המחדלים כאשר שיקול זה הינו שיקול לחומרא שיש להתחשב בו בעת גזירת עונשו של הנאשם (רע"פ 10699/07 קובן נ' מדינת ישראל (2008)).

28. עוד שקלתי לחומרא את העובדה שהנאשם לא לקח אחריות למעשיו, לא הודה בביצוע העבירות ולא הביע חרטה ואף במועד הטיעונים לעונש הוא ממשיך לטעון כי אין באפשרותו להסיר את המחדלים. טענתו זו מבוססת בין היתר על חוסר האמון שיש ביכולתו לתת בדיווחים שנעשו לרשויות מע"מ ע"י גרושתו, שהייתה המנהלת לפניו. דא עקא, הסכסוך בין בני הזוג וחוסר רצונו של הנאשם ליתן אמון בדוחות שהוגשו על ידי גרושתו אינם אמורים לבוא על חשבון קופת הציבור. הנאשם יכול היה להגיש דוחות בהתבסס על הדיווחים וככל שהוא סבור שהדיווחים שקריים, יתכבד ויגיש תביעה נזיקית כנגד גרושתו, ככל שקמה לו עילה לכך ויוכיח את טענותיו. לא ניתן לקצר את הדרך על חשבון קופת הציבור כאשר החברה מקבלת הכנסות בפועל ובסופו של יום לא תשלם מס.

29. לא ניתן להתחשב גם בטענת הנאשם כי לא הוא זה שנהנה מהמועד בו נוצרה ההכנסה בדוח, שהרי מדובר בחברה. החברה היא זו שנהנתה מההכנסה בזמן אמת ועליה לשלם את חיוביה. הנאשם כמנהל הוא זה שאמור לגרום להגשת הדוחות במועד על-פי דין וזאת היה ביכולתו לעשות ולא עשה.

30. הנאשם ניהל את ההליך עד תום. אמנם זו זכותו על פי דין ולא שקלתי זאת לחומרא אולם ברור כי מיצוי ההליך עד תום אינו יכול להיחשב כשיקול לקולא בעת גזירת העונש כפי שנעשה בהליכים בהם הנאשם מודה ונוטל אחריות מלכתחילה.

31. לנאשם עבר פלילי בעבירות אלימות שונות ונראה כי הנאשם אינו נרתע מביצוע עבירות באופן עקרוני. יחד עם זאת הבאתי בחשבון כי לנאשם אין עבר פלילי בעבירות מס לפני או אחרי ביצוע העבירות נשוא כתב האישום.

32. נסיבותיו האישיות של הנאשם הינן קשות, בנו התאבד ונישואיו עלו על שרטון והבאתי זאת בחשבון אולם נראה כי אין לכך משקל רב שכן לא נטען וגם לא נראה בפועל כי יש קשר בין המקרה המצער לביצוע העבירות בפועל.

33. שקלתי לקולא העובדה שמדובר בעבירות לשנים 2010-2011 וחלוף הזמן מאז ביצוע העבירות כמו גם העובדה שהנאשם לא עבר עבירות מס נוספות מאז.

34. לאחר ששקלתי את כל השיקולים כמפורט לעיל, נוכח חומרת העבירות בהן הורשע הנאשם ובייחוד אי הסרת המחדלים ואף העדר ניסיון אמיתי להסרת המחדל, אינני סבורה כי יש להסתפק בעונש מאסר שירוצה בעבודות שירות אלא בעונש מאסר בפועל. לשיקולים לקולא ולמספר העבירות בהן הורשע הנאשם ינתן ביטוי ביחס למשך תקופת המאסר.

סוף דבר

35. נוכח המפורט לעיל אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 6 חודשים.

ב. ששה חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור הנאשם 3 שנים מיום שחרורו מן המאסר כל עבירה לפי פקודת מס הכנסה.

ג. קנס כספי בסך של 15,000 ₪ או 60 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם תוך 30 יום מהיום.

36. על הנאשמת אני גוזרת קנס סמלי בסך של 100 ₪.

זכות ערעור לביהמ"ש המחוזי תוך 45 יום.

ניתן והודע היום כ"ד ניסן תשע"ו, 02/05/2016 במעמד הנוכחים.

מירב כפיר , שופטת

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מעכבת את ביצוע ריצוי המאסר לפרק זמן של 30 יום בכפוף לכך שתתנה הערבויות הבאות:

1. התחייבות עצמית על סך 10,000 ₪.

2. הפקדה כספית בסך 2,500 ₪.

3. מוצא צו עיכוב יציאה מן הארץ לפרק זמן של 30 יום.

בהעדר החלטה אחרת יתייב הנאשם לריצוי המאסר ביום 3.6.16 בבית המעצר הדירים בשעה 08:00.

עמוד 7

ניתנה והודעה היום כ"ד ניסן תשע"ו, 02/05/2016 במעמד הנוכחים.

מירב כפיר , שופטת

הוקלד על ידי סיגל עזורי